

FÖRORD

EN BIBELBERÄTTELSE som jag ofta återkommer till är hämtad från Johannesevangeliet. Jag påminns om den när jag känner mig modlös, ensam och i behov av tröst. Ibland är orsaken ett dödsfall, andra gånger ett sjukdomsbesked. Men lika ofta uppgivenheten som kan drabba en mitt i vardagen. Berättelsen har blivit än mer aktuell för mig de senaste åren utifrån det vi kan se i vår omvärld: söndrade samhällsgemenskaper, en pågående klimatkatastrof och krigens vidriga närvaro.

Då drog sig många av Jesu lärjungar tillbaka och ville inte längre följa med honom. Jesus sade till de tolv: ”Inte vill väl ni också gå er väg?” Simon Petrus svarade: ”Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och vi förstår att du är Guds helige.”¹

När jag i min bön förenas med Petrus ord uttalar jag dem ibland frimodigt; trots världens lidande kan jag tro på Jesus och bekänna vem han är: *Guds helige!* Men ofta har det snarare varit en trosbekännelse med ett frågetecken: *Herre, till vem skulle jag gå?* Jag vet ingen annan än Jesus. Samtidigt märker jag hur enkelt min blick dras till ondskans utbredning i mitt närområde, och över hela världen.

Mörkret tycks starkt, ondskan robust. Var finner jag Guds ljus i allt detta?

Den tid vi lever i kanske bäst kan beskrivas som *vredens tid*. Det finns mycket okontrollerad ilska vars konsekvenser vi möter i form av splittring, lidande, hungersnöd, stridslarm och död. Samtidigt finns det, mitt i allt detta, ett behov av det som kanske kan kallas för en kärleksfull vrede. En vrede som säger nej till ondskan, som vill sätta stopp för dess härjningar och tillsammans med Gud bekämpa det onda med det goda.

I den här boken försöker jag sätta ord på det som hjälpt mig att – mitt i vredens tid – lyfta blicken till Jesus. Ledorden som jag delar med mig av har jag upptäckt tack vare andra. Vilka några av dessa personer är blir synligt i boken, andra förblir dolda. De har på olika sätt gestaltat hoppets tecken och ett liv som är en bön: *Gud, låt ditt rike komma och låt din vilja ske, på jorden såsom i himlen*. För alla dessa är jag djupt tacksam, utan dem har jag svårt att se hur jag hade orkat fortsätta följa Jesus och tro att en annan värld är möjlig.

Jag vill förmedla en vision om att hela livet är en gudstjänst och att hela världen är en kyrka. En gudstjänst kan inledas med ett preludium, ett musikaliskt förspel. Preludiet i denna bok är: *Guds vårknoppar spirar*. För att vi ska kunna lyfta blicken behöver vi inse att det redan i dag finns, ibland stora och ibland små, tecken på Guds rike i våra liv och i vår värld. Vi behöver förstå att vi mitt i vår litenhet, ofullkomlighet och otillräcklighet kan bli ett sådant vårtecken.

Kapitel ett *Minns Guds väldiga gärningar* och kapitel två *Kom ihåg din främsta uppgift* hör samman med varandra. De båda handlar om minnet, fast på olika sätt. I *Minns Guds väldiga gärningar* skriver jag om minnets centrala plats för gudstron. Minnet behöver bevaras för att vi ska kunna orientera oss i livet. *Kom ihåg din främsta uppgift* berör hur vi alla är kallade att leva på ett sätt som gör hela livet till en gudstjänst och hela världen till en kyrka. Vad detta liv kännetecknas av handlar de övriga kapitlen om.

Be ständigt i bokens tredje kapitel beskriver hur vi kan gå från att låta bön begränsas till någonting vi gör, till att bli någonting vi är. I det fjärde kapitlet, *Gråt*, lyfts tårarnas gåva fram och hur vi kan behöva lära oss att sörja tillsammans med Jesus. Kapitel fem, *Lev i enhet*, vill visa hur Jesu kärlek binder samman oss människor på ett sätt som gör att den andres annorlundaskap är en nödvändighet för sann enhet – den är en gåva att ta emot, inte ett problem att åtgärda. I kapitel sex, *Pröva andarna*, skriver jag om hur varje generation behöver lära sig att tala klarspråk om de makter som sönder världen.

När vi lärt oss benämna dessa makter vid sitt rätta namn, kan vi göra motstånd mot dem. Kapitel sju *Gör motstånd mot det onda* och kapitel åtta *Bygg upp staden* beskriver detta på olika sätt. I *Gör motstånd mot det onda* är Paulus ord om att besegra det onda genom det goda centralt. *Bygg upp staden* lyfter fram uppgiften att göra det vi kan för att människor och samhällen ska förvandlas av Jesus.

Avslutningsvis kommer *Postludium*. I en gudstjänst är detta ofta ett musikaliskt inslag som sänder vidare den

gudstjänstfirande gemenskapen tillbaka till vardagen. I denna bok är postludiet: *Överlämna morgondagen till Gud*. En påminnelse om hur Gud välkomnar oss in i framtiden och att vi därför kan leva med hoppets hållning, även i vredens tid.

Uppsala våren 2024
Christoffer Abrahamsson